

новосъставенъ писменъ ѱазыкъ, кой бѣ постанжлъ до нѣкой си стѣпенъ гово-ренъ въ Атикѣ отъ ученѣ тѣ и образованѣ тѣ часть. Освѣнь тыя и мно-жество то на цѣлы чистобългарскы рѣчы, кой простогръцкый ѱазыкъ има днѣсь и народъ гы изговаря мысляштъ гы за свои грѣцкы рѣчы.

Неупрѣдѣлно то гласопрѣизношение въ единъ ѱазыкъ и различие то въ правописание то одного ѱазыка, кое народа никакъ не отличава въ говора си, доказвжтъ неоторимо чи той ѱазыкъ не е пѣрвобытенъ, нѣ съставъ и смѣсь. коѱа ѱоште нѣ ся е изгладила и споила по влияние то писменнаго ѱазыка. Такова нѣшто ся види ѱавно въ еленскы старъ ѱазыкъ ѱоште четиристотинъ и выше години прѣды Хрѱста, въ врѣмя то Периклея въ боѱа на Атинѣйчяны тѣ съ Пелопонисяны тѣ, дѣ Тукидидъ описва чюмѣ тѣ и прѣние то кое сѣ имали връху рѣчь тѣ *λοιμὸς* и *λιμὸς*. Ето што говори онъ:

54. Τοιοῦτῳ μὲν πάθει οἱ Ἀθηναῖοι περιπεσόντες ἐπιέζοντο, ἀνθρώπων τε ἔνδον θνησκόντων καὶ γῆς ἕξω θηουμένης· ἐν δὲ τῷ κακῷ οἷα εἶκὸς ἀνεμνήσθησαν καὶ τοῦδε τοῦ ἔπου, φάσκοντες οἱ πρεσβύτεροι πάλαι ἄδεσθαι, „ἤξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἀμ' αὐτῷ.“ Ἐγένετο μὲν οὖν ἕρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὠνομάσθαι ἐν τῷ ἔπει ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ λιμὸν, ἐνίκησε δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰκότως λοιμὸν εἰρῆσθαι· οἱ γὰρ ἄνθρωποι πρὸς ἅ ἔπασχον τὴν μνήμην ἐποιοῦντο· ἦν δὲ γε οἶμαί ποτε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερος καὶ ξυμβῆ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἶκὸς οὕτως ἄσσονται.— (Thucydidis lib. II. cap. 54. pag. 124).

—Атинѣйчяны тѣ впадши въ такова страдание стяснѣвахъ ся, кату мрѣхъ вътрѣ чьловѣци, а земѱа та ся плячкаше отъ вѣнъ. Нахождаюшти же ся въ зло то какъ то ся случва напomniaхъ си и това прѣдсказание, гово-ряшти чи стари тѣ другочъ говорили. „Ште дѣди Доричьскы боѱ и чюма ведно съ него.“ Стана убо прѣние въ чьловѣцы тѣ чи въ прѣдсказание то отъ стары тѣ не е казано чюма, ами гладъ, нѣ надви по-настояштемү мнѣ-ние то чи е казано чюма. Зашто то чьловѣци тѣ убѣртахъ възпомянание то си камъ онова што паштахъ; ако ли же, мыслѣж, нѣкогы стани пакъ другы Доричьскы боѱ посѣтень отъ той-зи и ся случи да стани гладъ, тогава разумѣва ся тѣй штѣтъ каза.—

Отъ това Тукидидово свидѣтельство ся види чи прѣизношение то на рѣчь тѣ *λοιμὸς*—чюма, и на рѣчь тѣ *λιμὸς*—гладъ, четиристотинъ години прѣ-ды Хрѱста, было се едно и въ говора и никакъ не ся е различяло, какъ то и днѣсь въ говора грѣцкаго ѱазыка млого рѣчи писани съ различни едино-гласны и двогласны буквы никакъ различие нѣмжтъ въ говора. н. п. α и ε, ι, η, ει οι, υι, кои сѣ вижджтъ въ старо то правописание, а се едно прѣиз-ношение имжтъ безъ разликъ въ говора. А никоѱ не можи каза чи тии сѣ тѣй случайно писани; зашто то чьловѣкъ ни най-слабыи гласецъ не